

ເພື່ອຮັກສາໃຫ້ສັກສິດ

ໂດຍ ແອວເດີ ພໍ ບີ ໄພເປີ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ປະມານ 1,500 ປີ ກ່ອນພຣະຄຣິດ, ຄົນລ້ຽງແກະຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເຫັນຕົ້ນໄມ້ທີ່ລຸກເປັນໄພຢູ່ຄ້ອຍພູໂຮເຣັບ. ປະສົບການນັ້ນໄດ້ປ່ຽນໂມເຊຈາກການເປັນຄົນລ້ຽງແກະເປັນສາດສະດາ ແລະ ຈາກການເຕົ້າໂຮມຝູງແກະເປັນການເຕົ້າໂຮມຊາວອິດສະລາເອນ. ໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍປີຈາກນັ້ນ, ປະໂລທິດໝູ່ມຄົນໜຶ່ງໃນສະພາຂອງກະສັດມີຄວາມປະທັບໃຈກັບການເປັນພະຍານຂອງສາດສະດາຜູ້ຖືກສັ່ງປະຫານ. ປະສົບການນັ້ນໄດ້ປ່ຽນແອວມາຈາກການເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ບ້ານເມືອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ເກືອບເຖິງ 2,000 ປີຈາກນັ້ນ, ຊາຍໝູ່ມຜູ້ອາຍຸ 14 ປີ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນປ່າ ຊອກຫາຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ຄຳຖາມອັນຈິງໃຈຂອງເພິ່ນ. ປະສົບການຂອງໂຈເຊັບ ສະມິດ ຢູ່ໃນປ່າໄດ້ປ່ຽນເພິ່ນເປັນສາດສະດາ ແລະ ເປັນຜູ້ຟື້ນຟູ.

ຊີວິດຂອງໂມເຊ, ແອວມາ, ແລະ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ປ່ຽນແປງເພາະປະສົບການແຫ່ງສະຫວັນ. ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ພວກເພິ່ນ ເພື່ອຈະໄດ້ຊື່ສັດສະເໝີໄປຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ວຽກງານຂອງພຣະອົງຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເພິ່ນ, ເຖິງແມ່ນໄດ້ປະເຊີນກັບສິ່ງກົງກັນຂ້າມ ແລະ ການທົດລອງອັນຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຕາມມາ.

ປະສົບການຂອງເຮົາກັບສະຫວັນອາດບໍ່ເປັນໂດຍຕົງ ຫລື ເຫັນໄດ້ງ່າຍ, ຫລື ການທ້າທາຍຂອງເຮົາເປັນຕາຫວາດຫວັ່ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ດັ່ງເຊັ່ນກັບສາດສະດາ, ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງເຮົາທີ່ຈະອົດທົນຢ່າງຊື່ສັດແມ່ນຂຶ້ນກັບການຮັບຮູ້, ການຈື່ຈຳ, ແລະ ການນັບຖືສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກເບື້ອງເທິງ.

ທຸກວັນນີ້, ສິດອຳນາດ, ຂໍກະແຈ, ແລະ ພິທີການໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ສູ່ໂລກ. ມີພຣະຄຳພີ ແລະ ພະຍານພິເສດອີກ. ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຈະຮັບບັບຕິສະມາເພື່ອການປົດບາບ ແລະ ເພື່ອການຍືນຍັນ ເພື່ອການວາງມືເພື່ອການບັບຕິສະມາດ້ວຍໄຟ ແລະ ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (ເບິ່ງ D&C

20:41). ດ້ວຍຂອງປະທານອັນລ້ຳຄ່າເຫລົ່ານີ້, ປະສົບການຂອງເຮົາທາງສະຫວັນສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະ
ກ່ຽວພັນກັບຜູ້ທີ່ສາມໃນຝ່າຍພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຜ່ານສຽງແຜ່ວເປົາ, ພຣະວິນຍານກ່າວກັບເຮົາ
ເພື່ອນຳພາເຮົາ, ເພື່ອກູ້ເຮົາ.

(“The Still Small Voice,” *Children’s Songbook*, 106)

ຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານສັກສິດຊົງນຳ;

ຂໍໃຫ້ພຣະອົງສອນເຮົາເຖິງຄວາມຈິງ.

ພຣະອົງຈະເປັນພະຍານເຖິງພຣະຄຣິດ,

ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແກ່ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາດ້ວຍພາບແຫ່ງສະຫວັນ

(“Let the Holy Spirit Guide,” *Hymns*, no. 143)

ເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາຄຳຕອບຈາກພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຈະໄດ້ຍິນສຽງແຜ່ວເປົາຊຶ່ງໃສ່ວິນຍານຂອງເຮົາ. ຄວາມ
ຮູ້ສຶກນີ້—ຄວາມປະທັບໃຈນີ້—ເປັນແບບທຳມະຊາດ ແລະ ຍາກທີ່ຈະຮູ້ສຶກ ຈົນວ່າເຮົາມອງຂ້າມມັນ ຫລື
ຄິດວ່າມັນເປັນສະຕິ ຫລື ສັນຊາດຕະຍານ. ຂ່າວສານແຕ່ລະຢ່າງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຮັກ
ແລະ ຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໄຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ລູກໆຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ພາລະກິດຢູ່ໃນໂລກຂອງພວກ
ເຂົາ. ການຄິດ ແລະ ການຂຽນສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ສຶກຈາກພຣະວິນຍານໄວ້ທຸກວັນເປັນຜົນສອງຢ່າງໃຫ້
ແກ່ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາ ໃນການຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ (1) ຮັບຮູ້ປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຮົາທາງສະຫວັນ
ແລະ (2) ເພື່ອຮັກສາເລື່ອງລາວໄວ້ເພື່ອຕົວເຮົາເອງ ແລະ ເພື່ອລູກຫລານຂອງເຮົາ. ການບັນທຶກມັນໄວ້
ກໍເປັນການຮັບຮູ້ ແລະ ການຍອມຮັບເປັນທາງການນຳອີກ ເຖິງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເພາະບໍ່ມີສິ່ງ
ໃດທີ່ມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊຸ່ນເຄື່ອງ, ຫລື ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພຣະພິໂລດຕໍ່ຜູ້ໃດ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່
ສາລະພາບວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນທຸກສິ່ງທັງປວງ (ເບິ່ງ D&C 59:21).

ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໂດຍທາງພຣະວິນຍານ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ມາຈາກ
ເບື້ອງເທິງເປັນສິ່ງສັກສິດ (ເບິ່ງ D&C 63:64). ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງແມ່ນເກີນກວ່າຄຳເຕືອນເທົ່ານັ້ນ;
ມັນເປັນຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຳອະທິບາຍນຳອີກ. ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮູ້ຈາກສະຫວັນເປັນສິ່ງ
ສັກສິດ. ມັນສັກສິດເພາະວ່າແຫລ່ງຂອງມັນ ແມ່ນສະຫວັນ.

ສັກສິດ ໝາຍເຖິງການມີຄ່າຄວນຕໍ່ຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ນັບຖື. ໂດຍການຈຳແນກບາງສິ່ງວ່າສັກສິດ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ມັນມີຄ່າ ແລະ ຢູ່ໃນລຳດັບສູງກວ່າສິ່ງອື່ນໆ. ສິ່ງທີ່ສັກສິດຄວນຖືກປະຕິບັດ

ຕໍ່ດ້ວຍຄວາມຫວ່າງໄຍ, ດ້ວຍຄວາມນັບຖື, ແລະ ດ້ວຍຄວາມຄາລະວະຫລາຍກວ່າ. ຄວາມສັກສິດຕັ້ງຢູ່
ໃນລະດັບສູງໃນຄຸນຄ່າຂອງສະຫວັນ.

ສິ່ງທີ່ສັກສິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນສິ່ງສັກສິດຕໍ່ເຮົາໄດ້ພຽງແຕ່ເມື່ອຜ່ານການໃຊ້ອຳເພີໃຈ; ແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງ
ເລືອກທີ່ຈະຮັບ ແລະ ນັບຖືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້ານັບຖືວ່າເປັນສິ່ງສັກສິດ. ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຈາກສະຫວັນມາໃຫ້. ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ຮັບເອົາ ແລະ ນັບຖືສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງມາ.

ແຕ່ “ມີການກົງກັນຂ້າມໃນທຸກສິ່ງ” (2 ນິໄຟ 2:11). ການກົງກັນຂ້າມຂອງຄວາມສັກສິດຄື ການໝິ່ນປະ
ໝາດ ຫລື ທາງໂລກ. ສິ່ງທາງໂລກຈະແຂ່ງຂັນກັບສິ່ງທີ່ສັກສິດສະເໝີເພື່ອຢາກໄດ້ຄວາມສົນໃຈ ແລະ
ລຳດັບຄວາມສຳຄັນຈາກເຮົາ. ຄວາມຮູ້ເລື່ອງທາງໂລກກໍເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ຊີວິດປະຈຳວັນໃນໂລກຂອງເຮົາ.
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແນະນຳເຮົາໃຫ້ສະແຫວງຫາການຮຽນຮູ້ ແລະ ປັນຍາ, ໃຫ້ສຶກສາ ແລະ ຮຳຮຽນຈາກ
ປຶ້ມທີ່ດີທີ່ສຸດ, ແລະ ຮູ້ພາສາ, ຕະກູນ, ແລະ ຜູ້ຄົນ (ເບິ່ງ D&C 88:118; 90:15). ດັ່ງນັ້ນ, ການ
ເລືອກທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມສັກສິດມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າຝ່າຍໂລກ ເປັນການເລືອກລຳດັບຄວາມສຳຄັນ, ບໍ່
ແມ່ນການເລືອກອັນໜຶ່ງ ແລ້ວຖິ້ມອັນໜຶ່ງ; “ມີການສຶກສາຍ່ອມດີ ກຳທາກ ເຂົາເຊື່ອຟັງຄຳແນະນຳຂອງ
ພຣະເຈົ້າ” (2 ນິໄຟ 9:29; ເນັ້ນຄຳເນີ້ງ).

ຄວາມແຍ້ງຊິງເອົາລຳດັບລະຫວ່າງສິ່ງສັກສິດ ແລະ ຝ່າຍໂລກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນໄດ້ສະ
ແດງໃຫ້ເຫັນໃນປະສົບການຂອງໂມເຊຢູ່ທີ່ຕົ້ນໄມ້ທີ່ລຸກເປັນໄຟ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນໂມເຊໄດ້ຮັບການເອີ້ນທີ່ສັກສິດ
ຈາກພຣະເຢໂຮວາ ເພື່ອໃຫ້ໄປບົດປ່ອຍຊາວອິດສະຣາເອນຈາກການເປັນຂ້າທາດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ໃນຕອນຕົ້ນ ຄວາມຮູ້ທາງໂລກຂອງລາວເຖິງອຳນາດຂອງປະເທດເອຢິບ ແລະ ຟາລາໂອ ເຮັດໃຫ້ລາວ
ຄິດສົງໄສ. ໃນທີ່ສຸດ, ໂມເຊໄດ້ໃຊ້ສັດທາໃນພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄດ້ຄວບຄຸມຄວາມຮູ້ທາງໂລກ
ຂອງລາວ ແລະ ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນສິ່ງທີ່ສັກສິດ. ຄວາມໄວ້ວາງໃຈນັ້ນໄດ້ໃຫ້ພະລັງແກ່ລາວທີ່ຈະເອົາ
ຊະນະການທົດລອງທາງໂລກ ແລະ ໄດ້ນຳພາຊາວອິດສະຣາເອນອອກຈາກປະເທດເອຢິບ.

ຫລັງຈາກໄດ້ຫລຸດພົ້ນຈາກກຳມີຂອງກະສັດໂນອາ ແຕ່ກັບມາຕົກຢູ່ໃນການເປັນຂ້າທາດຂອງອາມູລອນ,
ແອວມາອາດມີຄວາມສົງໄສນຳການເປັນພະຍານທາງວິນຍານທີ່ລາວໄດ້ຮັບ ຕອນລາວໄດ້ຟັງອະບິນາໄດ.
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມສັກສິດ ແລະ ສາມາດເອົາຊະນະການທົດລອງຂອງລາວ
ໄດ້.

ໃຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ປະສົບກັບບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ໃນຕອນເພິ່ນເລີ່ມຕົ້ນແປພຣະຄຳພິມມອນ. ເພິ່ນຮູ້ເຖິງ
ຄວາມສັກສິດຂອງແຜ່ນຈາລຶກ ແລະ ວຽກງານການແປ. ແຕ່ເພິ່ນຖືກເກັຍກ່ອມໂດຍມາຕິນ ແຮວິສ ໃຫ້ຖື

ການເປັນເພື່ອນ ແລະ ເງິນວ່າມີຄວາມສໍາຄັນຫລາຍກວ່າຄໍາແນະນໍາ. ຜົນກໍຄື, ການແປໄດ້ຖືກລັກໄປ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສອນໂຈເຊັບເລື່ອງການມອບສິ່ງສັກສິດໄວ້ກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ (ເບິ່ງ D&C 10:9) ແລະ ໄດ້ເອົາແຜ່ນຈາລຶກ ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງການແປໄປຈາກເພິ່ນຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງ. ເມື່ອໂຢເຊັບຮູ້ວ່າ ອັນໃດສໍາຄັນກວ່າ ສິ່ງສັກສິດໄດ້ຖືກນໍາກັບຄືນມາໃຫ້ ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຮັດວຽກງານຕໍ່ໄປ.

ພຣະຄໍາພິມມອນກໍມີຕົວຢ່າງອື່ນໆອີກເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກກັບການຈັດລໍາດັບຄວາມສໍາຄັນ. ມັນກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ໄດ້ຖືກພາໄປຫາຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດເພື່ອຮັບເອົາໝາກໄມ້ທີ່ສັກສິດ, ຄືຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວການຫົວເຍາະເຍີ້ຍຂອງຜູ້ຄົນຢູ່ຕົກອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫັນໜີຈາກຄວາມສັກສິດ ໄປຫາຝ່າຍໂລກ. (ເບິ່ງ 1 Nephi 8:11, 24–28.) ຕໍ່ມາ, ຊາວນີໂຟໄດ້ເລືອກຄວາມຈອງຫອງ ແລະ ປະຕິເສດວິນຍານແຫ່ງການທໍານາຍ ແລະ ການເປີດເຜີຍ, ເຍາະເຍີ້ຍສິ່ງທີ່ສັກສິດ (ເບິ່ງ Helaman 4:12.) ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ການມະຫັດສະຈັນຂອງການກໍານົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງເລືອກປະຕິເສດການສະແດງໃຫ້ປະຈັກເຫລົ່ານັ້ນຈາກສະຫວັນ ໄປຮັບເອົາການອະທິບາຍຂອງໂລກ (ເບິ່ງ 3 Nephi 2:1–3).

ທຸກວັນນີ້ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນັ້ນກໍຍັງມີຢູ່. ສຽງຂອງໂລກດັງແຮງຫລາຍຂຶ້ນ. ມັນນັບມື້ນັບຍິວະຍົງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອທີ່ຊາວໂລກນັບຖືວ່າບໍ່ມີເຫດຜົນ. ເພາະ “ເຮົາເຫັນພໍມົວງຄືເຫັນໃນແວ່ນ” (1 ໂກຣິນໂທ 13:12) ແລະ ບໍ່ຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງທຸກສິ່ງ (ເບິ່ງ 1 Nephi 11:17), ບາງເທື່ອເຮົາອາດຮູ້ສຶກອ່ອນແອ ແລະ ຕ້ອງການຄວາມແນ່ນອນໃຈທາງວິນຍານຕື່ມອີກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກອໍລິເວີ ຄາວເດີລີວ່າ:

ຖ້າລາວປາຖະໜາການເປັນພະຍານຕື່ມອີກ, ໃຫ້ລາວນຶກເຖິງຄືນທີ່ລາວໄດ້ເອີ້ນຫາພຣະອົງຢູ່ໃນໃຈຂອງລາວ, ເພື່ອວ່າລາວຈະຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຂອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໃຫ້ຄວາມສະຫງົບແກ່ຈິດໃຈຂອງລາວບໍ່ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້? ລາວຈະມີພະຍານໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າພະຍານຈາກພຣະເຈົ້າ? (ເບິ່ງ D&C 6:22–23).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນອໍລິເວີ ແລະ ເຮົາໃຫ້ເພິ່ງພາອາໄສປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວທີ່ສັກສິດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຜ່ານມາຕອນສັດທາຂອງເຮົາຖືກທ້າທາຍ. ເຊັ່ນດຽວກັບໂມເຊ, ແອວມາ, ແລະ ໂຈເຊັບ, ປະສົບການເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນສະໝໍທາງວິນຍານເພື່ອຮັກສາເຮົາໃຫ້ຢູ່ປອດໄພ ແລະ ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນເວລາທີ່ຖືກທົດລອງ.

ສິ່ງທີ່ສັກສິດບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເລືອກປະຖິ້ມໄດ້. ຜູ້ໃດທີ່ເລືອກປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ສັກສິດຈະມີຄວາມມືດມົວຢູ່
ໃນຈິດໃຈ (ເບິ່ງ D&C 84:54), ແລະ ເວັ້ນເສຍແຕ່ເຂົາຈະກັບໃຈ, ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຈະຖືກເອົາໄປ
ຈາກເຂົາ (ເບິ່ງ D&C 1:33). ໂດຍບໍ່ມີສິ່ງທີ່ສັກສິດເປັນສະໝໍ, ເຂົາຈະພົບເຫັນຕົນເອງຫລົງທາງໄປຢູ່ໃນ
ທະເລຂອງຝ່າຍໂລກ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ຄົນທີ່ຍຶດຖືສິ່ງທີ່ສັກສິດ ຈະໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາທີ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ມາຈາກ
ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມສະຫວ່າງ; ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ດຳເນີນຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ, ຈະໄດ້
ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຫລາຍຂຶ້ນ; ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຈະຮຸ່ງແຈ້ງຫລາຍຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆຈົນເຖິງວັນທີ່
ສົມບູນ (ເບິ່ງ D&C 50:24).

ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງປະທານພອນໃຫ້ເຮົາເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຮູ້ສະເໝີໄປ, ຈີ່ຈຳ, ແລະ ນັບຖືສິ່ງສັກສິດ
ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກເບື້ອງເທິງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ເມື່ອເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ເຮົາຈະມີພະລັງທີ່ຈະ
ອົດທົນຕໍ່ການທົດລອງ ແລະ ເອົາຊະນະການທ້າທາຍຂອງວັນເວລາຂອງເຮົາ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະ
ເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.